

Osudová písnička

Hrozně ráda cestuje. Přes pět měsíců strávila v Kanadě, nemůže si vynachválit Japonsko, líbilo se jí v Egyptě. Na dosah měla Aljašku, touží po návštěvě Nového Zélandu, Skotska, Islandu či Austrálie. Ráda poznává novou kulturu, na památku si ze zahraničí vozí vzpomínky na báječné lidi, které si uchovává v srdíčku. Na televizních obrazovkách ji diváci mohli sledovat ještě před pár dny, kde obsadila hlavní roli Magdy v pondělním vysílaném pětidílném seriálu Stříbrná paruka, který skončil teprve nedávno. Občas zabrousí do dabingu. Je skromná, média v současné době odmítá. Před CarTipem nepochodilo osm novinářů.

Tvrdí: "Být mediální hvězdou je hrozně jednoduché. Když se ale v krátkém časovém úseku mluví pořád o tom stejném, tak se člověka lidé rychle nabaží."

Její umění můžete obdivovat na prknech Městského divadla Brno, občas si zaskočí na brněnskou Kounicovu ulici, kde v G-studiu vystupuje v Jeptiškách, na koncertech VIVA MUSICAL LIVE a Kapky deště z Broadwaye. Za roli Harry v muzikálu Babylon získala cenu Thálie 98. Řeč není o nikom jiném, než o PETŘE JUNGMANOVÉ (30)

Petru CarTip zastihl v dobové "ukrajinské róbě" v Městském divadle Brno mezi odpoledním a večerním představením Koločava. Ještě než jsme usedli k povídání, přijala gratulaci za odvedený divadelní záskok od ředitele Stanislava Moši. Okolo se to jen hemžilo známými tvářemi, svoji historku dával u sousedního stolu k dobru svým kolegům herec Zdeněk Junák a evidentně všechny příjemně bavil. Petra si objednala čaj a večeři s brynzou...

K divadlu se Jungmanová dostala víceméně náhodou, v mládí se věnovala tanci, herectví nebylo její vytouženou profesí. Na brněnské JAMU se však otvíral nový obor "Muzikálové herectví a bylo rozhodnuto. Prvního obsazení se Jungmanová dočkala ve hře Řek Zorba.

"Měla jsem štěstí na role, které jsem dostávala. Mezi činoherními patří k nejkrásnějším postava Prudence v prvním českém nastudování Durangovy hry Nevyléčitelní. V muzikálových si ráda zahraju Anitu z West Side Story, Lízu z My Fair Lady a Harru z Babylonu."

Počet odehraných představení Petra nepočítá, na to má maminku, která je takovou její osobní kronikářkou. Na cenu Thálie dnes už jen vzpomíná.

"Už je to dávno, co bylo to bylo. Je to určitě velké povzbuzení pro herce, ocenění toho, co děláte, ale život jde dál." Co se týká divadelní trémy, tak s psychikou se už přece jen naučila pracovat.

"Už rozhodně nejsem taková trémistka, na představení se dnes mnohem více těším. I když nastanou situace, kdy člověk znejistí, nebo si tolik nevěří. Například během záskoku. Divadlo mě baví, každá role mi přináší něco nového. Nikdy bych jej nedělala jako běžnou rutinu. budu hrát, dokud budu vědět, že divadlu můžu něco přinést, odvádět maximum."

Na diváky si Petra rozhodně stěžovat nemůže, aspoň na ty brněnské. Jen výjimečně se totiž stane, že by obecenstvo bylo nepozorné.

"Někdy se stává, že dospívající mládež neunesse některé pasáže, třeba u West Side Story, ale to vůbec neznamená, že diváci nejsou pozorní. Jen se nedokáží srovnat s těmi vypjatými scénami a ventilují svůj zmatek třeba smíchem. Ale to vůbec nevadí. A taky si myslím, že jsou diváci rádi, když do Městského divadla Brno mohou přijít, protože sehnat lístky vůbec není jednoduché."

S Karlínskou My Fair Lady cestovala Petra po Japonsku.

"Vedle samotné exotiky mě zde překvapili lidé, kteří jsou velmi pokorní, i když domluvit se s nimi je často velký problém, protože mnozí angličtinu neovládají. I přesto mají snahu vám vyjít maximálně vstříc. Stalo se mi například v den, kdy nebylo představení, že jsme se šli projít s cílem navštívit jednu z kulturních staveb. Ptali jsme se na cestu, kterou se nám snažila vysvětlit jedna z kolemjdoucích. Nakonec byla tak ochotná, že nás doprovodila až na místo. Strávila s námi dokonce čtyři hodiny, ukázala nám i samotné město a na závěr nám děkovala za to, že s námi mohla trávit tolik času. Na druhý den přijela i s manželem, provedli nás společně večerním městem, byli jsme jim za ochotu nesmírně vděční a děkovali. A ona mi na to projevem, který se nedá napodobit a který by nezahrála, řekla se slzami v očích, že si jen přeje, abychom na Japonsko s láskou vzpomínali a měli Japonce rádi. To jsou věci, jež mě dokonale odzbrojí a na zemi vycházejícího slunce tak budu vždy hrozně ráda vzpomínat. I samotní diváci byli v Japonsku milí, vstřícní a tolerantní. Po jednom z představení si někteří přišli pro podpis a jeden z nich se mi dokonce přiznal, že byl na této hře v New Yorku, ale ta naše se mu líbila víc. Bylo to nádherné ocenění."

V současné době se Petra připravuje na další televizní spolupráci, tentokrát s režisérem Karlem Smyczkem v seriálu Místo nahoře. I to by mohlo svádět k doměnce, že Jungmanová pomalu, ale jistě míří do Prahy natrvalo. Opak je však zatím pravdou. Podle jejích slov je totiž jedno, zda bude hrát v Brně, Ostravě nebo Praze, za důležitější než být slavná považuje dělat práci, která ji baví. I když nikdy neříkej nikdy. Zatím je ale Petra spokojená na jihu Moravy.

Skloubit divadlo a televizní natáčení se dá také díky tolerantnosti ředitele MdB Stanislava Moši. Ke spolupráci s televizí pomohla Petře náhoda. Na podzim roku 2000 byla pozvána do Maněže Bolka Polívky, aby zazpívala písničku. Ta prakticky rozhodla o dvou nabídkách na hlavní role jak v seriálu Stříbrná paruka, tak v psychologické detektivce Den, kdy nevyšlo slunce. V inkriminované době totiž režisérka Němcová hledala už celé dva měsíce určitý typ ženy. Osudný večer zcela náhodou přepínala televizní programy a v pravou chvíli se na obrazovce objevila právě Petra Jungmanová. U režiséra Jana Schmidta a obsazení role ve Stříbrné paruce to potom bylo obdobné. Sháněl někoho, kdo zpívá, má šmrnc a hraje současně divadlo. Samotné první natáčení bylo pro Petru velmi náročné i pro to, že hlavní ženská role dostala velký prostor.

"Stříbrná paruka pro mě znamenala tři a půl měsíce nádherného života. Měla jsem se dobře, byla jsem rozmazlovaná, pracovala vedle pravých profesionálů, s úžasnými lidmi. A kdybych už nikdy nic nenatočila, tak jsem šťastná, že jsem něco takového mohla zažít."

A jaký rozdíl vidí Petra mezi divadlem a televizí?

"Živé divadlo se nedá za nic vyměnit, to bude u mě vždy na prvním místě, práce před kamerou je intimnější, můžete tam hrát přece jen o něco méně, více se tam ovšem prozradí. Náročnější je především zvládnutí techničtějších věcí. V těch byl profíkem Boris Rösner, který si kupříkladu při dvouminutovém dialogu přesně pamatoval, kdy uchopil do ruky hrníček, kdy se na mě podíval, kdy se jak pohnul, což je velmi důležité, neboť se v televizi nejdříve točí celek a potom vše ještě znovu se zaměřením na detaily."

Jak sama Petra přiznává - rychle se učí nové texty, ale stejně rychle je i zapomíná. Televizi by za divadlo nevyměnila a věří, že takové rozhodnutí před ní nikdy stát nebude.

S volantem se Petra seznámila hodně brzy, ještě v době, kdy nedosáhla nohama na pedály. Brázdila na poli a v okolí chaty na tátově klíně. Řízení se jí s blížícím se osmnáctým rokem života zamlouvalo stále víc a více.

"V autoškole jsem měla svělého instruktora, který mě učil, že když budu umět ovládat spojku, tak mám vlastně vyhráno."

Petra stráví za volantem hodně času. To když kupříkladu cestuje mezi divadlem a televizí, mezi Brnem a Prahou. Bourala jen jednou, nevyšlo jí parkování před divadlem a zastavila o jiný vůz. Po Renaultu 11 si pořídila Suzuki Wagon R+, autíčko vhodné především do města. Kdyby měla na výběr, sáhla by po VW Passat. Než samotných nablýskaných vozů si však všimá galantních řidičů. Pokud by mohla něco změnit, přála by si aby to bylo s ohleduplností na českých silnicích stejné jako v Kanadě, kde má na křižovatce přednost ten, který na ni přijede první. Podle Petry se máme co učit, ale je to čím dál lepší.